Nepredajné

Vlkanovčan

Noviny všetkých Vlkanovčanov - Občasník - ISSN 1339-6935 - www.vlkanová.sk

Ročník 4, Číslo 3/2017

Deň obce Vlkanová v retrospektíve

Deň obce je pre rodákov ,obyvateľov obce i návštevníkov významným dňom. Obce organizujú rôzne kultúrne podujatia. Vo Vlkanovej sa pripomína vznik obce prvý augustový týždeň. Od roku 1993 sa u nás oslavy konajú pravidelne.

Účasť prítomných podčiarkuje význam slov: Kde máme korene? Odkiaľ pochádzame? Odkiaľ sú naši predkovia? A ľudia nezabúdajú na svoje korene, rodisko, rodinu, priateľov, známych. A na znak toho práve v tento deň poctia svojou prítomnosťou miesta, kde prežili svoje detstvo, mladosť . Tí čo odišli, spomínajú, tí čo ostali, radujú sa z prítomnosti a spomínajú. Všetci spoločne. Domáci, či návštevníci z blízkeho okolia sa vedno zabávajú a tešia sa z pekne prežitého dňa, zo vzájomnej blízkosti. Radujú sa , že obec mení svoju tvár, že sa deti rodákov vracajú, že chcú tu bývať, že podporujú novátorské myšlienky.

Účasť domácich či hostí je podčiarknutím významu tohto dňa, vyjadrením podpory organizovanému podujatiu – Deň obce Vlkanová.

Aby sa návštevníci dobre cítili, vždy je pripravený organizátormi kultúrny program a sprievodné podujatia pre dospelých, mládež a deti. Usporiadatelia nezabúdajú, samozrejme,

Pokračovanie na str. 2

Vážení spoluobčania, milí priatelia

dostáva sa vám do rúk naše tretie tohtoročné vydanie obecných novín. Čas neúprosne letí, máme za sebou letné obdobie, jeseň klope na dvere. Pre väčšinu z nás to znamená zber úrody z našich záhrad a s tým sa vytvára každoročná otázka, čo so zelinou, koreňmi a inými suchými burinami. Začal som s touto problematikou, lebo vás chcem upozorniť na vypaľovanie v záhradách. Nielenže je to zakázané, ale svojim spoluobčanom znepríjemňujeme život pálením buriny či haluziny, a to najmä, keď nám napadne zapáliť haluzinu v poobedných hodinách, keď sa všetci vrátia z práce domov, sadnú si na terasu a chytajú posledné lúče slnka pri poobednom oddychu po namáhavom dni. V našej obci je zavedený systém kompostovania v kompostéroch, ktoré do každej domácnosti zabezpečila obec. Okrem toho je vytvorený priestor na uloženie buriny, drevín z ovocných stromov či kríkov na zbernom mieste v areáli multifunkčného ihriska. Preto využite toto miesto, bez starosti môžete odpad zo záhrad vyviesť a vyhnete sa susedským sporom, prípade inému sankčnému postihu. Pevne verím, že tieto moje myšlienky si zoberiete k srdcu a vyhnete sa zbytočným nepríjemným situáciám a sporom.

Vážení spoluobčania, milí priatelia, chcem sa venovať aj otázke zveľaďovania priestranstva pred svojimi domami. Tieto miesta samozrejme reprezentujú nielen obec, ale aj nás všetkých, a je smutné keď čakáme na pracovníkov VPP alebo obecných zamestnancov, že prídu a pokosia zeleň pred našimi domami. Kosenie na verejných priestranstvách sa vykonáva, je však pravidlom, že po skončení kosenia obce, môžu naši pracovníci opätovne začať na miestach, kde pred cca dvomi týždňami začali. Približne toľko trvá pokosenie celej našej obce a je to na úkor iných prác, ktoré by bolo nutné vykonať. Preto vás touto cestou chcem požiadať, zamyslime sa nad týmito mojimi slovami a priložme aj my všetci ruku k dielu. Verte mi, z nikoho neubudne a budeme sa cítiť lepšie, keď sa prejdeme po obci a miesta pred našimi domami budú upravené. Sú miesta v obci, kde si obyvatelia sami od seba zveľaďujú priestranstvá, či už pred domami alebo okolo nich, z takých si berme príklad. Týmto všetkým patrí moje ďakujem.

Vážení spoluobčania, prijatím zákona o odpadoch sme prešli na nový systém zberu separovaných odpadov. Čas ukáže, ako sa nám darí separovať. Často sa stáva, že po zbere komunálneho odpadu, v utorky, sú vznesené sťažnosti, že vám tento nebol vyvezený. Chcem vás upozorniť, že bioodpad uložený v igelitových vreciach alebo dokonca igelitové vrece plné zeliny, zhnitých jabĺk, zemiakov a pod., vložené v smetnej nádobe vám nemôžu byť vyvezené. V súvislosti so separovaným zberom, a vyššie spomínaným zákonom o odpadoch, majú pracovníci zberovej spoločnosti zákaz tento odpad vyviesť. Bioodpad by mal končiť v kompostovisku. V prípade separovania plastov, plechoviek a obalov z potravín, ktoré patria do žltej 1100 l nádoby pri intenzite vývozu každé dva týždne, je táto smetná nádoba nepostačujúca, čo si plne uvedomujem. Takýto odpad môžete ukladať do igelitových vriec a tieto spolu vykladať jeden krát mesačne na odvoz. Pokiaľ je potrebné v domácnosti viac žltých vriec, zastavte sa obecnom úrade, a vrecia vám budú vydané. Je tu ešte otázka likvidácie prepálených olejov z domácností. Po dohode so zberovou spoločnosťou, je možné tieto odovzdávať pri vývoze komunálneho odpadu tak, že na smetnú nádobu položíte uzavretú nádobu s prepálenými olejmi a tukmi. Samozrejme, môžete ho odovzdať aj na zbernom dvore.

Vážení spoluobčania, v tomto čísle obecných novín som svoj priestor na slovo starostu obce venoval najčastejším témam, ktoré rozoberám s vami pri osobných stretnutiach v obci. Pevne verím, že moje myšlienky padnú na úrodnú pôdu a namiesto susedských ťahaníc si nájdeme čas nato, aby sme sa so susedom cez plot porozprávali a nie po sebe kričali a dokazovali si, „kto je väčší chlap“, či výrečnejšia gazdinka..

Starosta obce, Ing. Ľubomír Longauer

ani na ponuku pre gastronómov. Predovšetkým je to očakávaná vlkanovská fučka či pirohy. So všetkou láskou a starostlivosťou (tak ako i predchádzajúce roky) ich pripravovali členky tunajšieho Klubu dôchodcov. Tohto roku to boli pani Sáderová, pani Drozdová, pani Bridíková, pani Mlynárčiková, pani Lovčičanová a pani Valachová. Od skorého rána sa činili v kuchyni. Pripravovali suroviny, miesili cesto, zvŕtali sa okolo sporákov ,aby vyčarili delikatesy.
Za vynaloženú snahu a kuchárske umenie im patrí veľká VĎAKA!

O pečené pochúťky a tekuté nápoje sa tohto roku postarali firma MIBA a pán Milan Krajčinovský. Vyberať sme si mohli i z ponuky rôznych predajcov v stánkoch.

Tvorivé dielne s ukážkami pripravila pre deti pani riaditeľka Zacharová s dcérou zo Súkromnej ZUŠ Zacharová. Ako možno využívať voľný čas a zároveň sa vzdelávať sa deti dozvedeli od Ing. Beaty Puobišovej z občianskeho združenia Vedecká hračka. Pán Milan Revalo z Turian nám sprostredkoval ľudovú tradíciu – techniku pletenia prútených košíkov. Ako byť krásne, predviedli ženám kvalifikované poradkyne kozmetiky Oriflame. Adrenalín deťom a prítomným hosťom ponúkli fanúšikovia moto-veteránov, a to páni Ivan Sitár, Ján Drapka ,Slavomír Kristín z Vlkanovej, Július Lešťák z Badína a Ondrej Chmelko z Rakytoviec. Ich účasť sprostredkoval pán Otto Odzgan. Deti sa mohli povoziť na koníkoch Jazdeckého klubu Limfora z Badína.
Krásna a oku lahodiaca bola aj ponuka výtvarníčky Jarmily Filadelfiovej.

Odpoludnie a podvečer spríjemnili návštevníkom divadelné predstavenie pre deti pod vedením pani Táne Jánošovej, Dychová hudba SELČIANKA a vystúpenie slovenskej poprockovej skupiny Vidiek. Členovia skupiny Vidiek s ich protagonistom Jankom Kuricom nesklamali. Svojím bezprostredným kontaktom vyvolali nadšenie a skvelú odozvu vo všetkých prítomných. Dôkazom toho bol i spontánny prejav v podobe roztancovaného publika. Večer končil diskotékou pod „taktovkou" DJ Mariána Snopka, ktorý sa počas dňa staral o dokonalé šírenie zvuku svojím ozvučovacím vozom.
Celý deň nás moderátorským slovom sprevádzal Martin Šajgalík.

Kultúrne podujatie bohaté na program by sa nemohlo zrealizovať bez sponzorskej účasti. Tento rok finančne prispeli na Deň obce Vlkanová títo podporovatelia: HTS Energy Vlkanová, SQP International s.r.o., Vlkanová, KUSTER, automobilová technika, Vlkanová, VELCON spol. s.r.o., Vlkanová, Witzenmann Slovakia, s.r.o., Vlkanová, AGROBON Zvolen, spol. s r.o., Zvolenská Slatina, ATAK s.r.o., Vlkanová, HTS BB s.r.o., Vlkanová, KK Company, s.r.o. Vlkanová, KOMUNÁLNA POISŤOVŇA, a.s., Banská Bystrica ,HAPA, Hana a Pavol Tomíkovci, Vlkanová, COMIT s.r.o., Vlkanová, Mc Donalds, Prevádzka Zvolen, Heineken Slovensko a.s., OZ Vlkanová, Kaštieľ Bocian Vlkanová.

Hojná účasť hostí napĺňa organizátorov i tých, čo uviedli do života túto novodobú tradíciu vierou, že má význam pokračovať a organizovať toto, ale i iné spoločenské podujatia.

Za podporu Vám všetkým patrí naša vďaka!

Tatiana Čellárová

Vlkanovská VIBRAMA na Chopku a na Ďumbieri

Počas horúcich augustových dní sme mnohí vyhľadávali formou dovoleniek alebo iných aktivít oslobodenie z dosahu tropických horúčav. Z viacerých možností osvieženia sa pätnásť členná skupina priaznivcov turistiky z „Vlkanovskej vibramy" v sobotu 19. augusta rozhodla spojiť príjemné s užitočným a netradične namiesto pobytu pri vode hľadala únik pred horúcim letným vzduchom vo vysokohorskej turistike.

Hrebeň Nízkych Tatier poskytuje v každom ročnom období spolu s čistým, osviežujúcim a zdravie utužujúcim vzduchom, v zajatí majestátnych vrcholov a horských sediel, aj množstvo prekrásnych vyhliadok na spanilú prírodu slovenských hôr a dolín. Dva najvyššie vrcholy tohto stredoslovenského masívu Chopok (2.023,6 m n.m.) a Ďumbier (2.043,4 m n.m.) sú stredne náročnou turistickou túrou a pri každej návšteve Vás vedia aj prekvapiť, ale aj potešiť oko a pohladiť dušu. Mnohých návštevníkov neraz nechajú zabudnúť na každodenné starosti a uponáhľaný život, posilňujú pocit voľnosti a často primäjú k rozjímaniu.

Po zaparkovaní na parkovisku pri horskom hoteli Trangoška sa naša skupina rozhodovala medzi viacerými možnosťami výstupu, ktoré južný svah Chopku ponúka. Keďže sa ráno o siedmej slnko ešte len pomaly dvíhalo nad obzor a svieži horský vzduch trestal podcenenie teplého oblečenia, rozhodnutie padlo na najnáročnejšiu a najkratšiu trasu. Turistický chodník po žltej značke okolo hotela Srdiečko a popri zjazdovke na medzistanicu lanovky Kosodrevina a ďalej na Chopok sa veľmi rýchlo stával strmším. Nikoho nenechal na pochybách, že k dôležitým súčastiam výbavy patrí dostatok tekutín a pocity počiatočného chladu vystriedali prepotené tričká. To však nijako nemohlo otriasť odhodlaním každého z účastníkov dosiahnuť svoj cieľ a naplniť očakávania z pocitu prekonania samého seba. No a pre tých, ktorí by predsa len o sebe trochu zapochybovali, dáva táto trasa aj možnosť využiť lanovku, čo využíva veľa seniorov, ale aj zahraniční návštevníci. Zdatnejší turisti, ktorí ani v našej skupine nechýbali, zdolajú výstup na vrchol asi za dve hodiny, aj keď značky udávajú viac.

Ranným slnkom zaliaty vrchol Chopka niekedy môže prekvapiť jeho dobyvateľov pomerne častým a silným vetrom, ktorého chlad nezriedka ľahko prekoná aj teplo slnečných lúčov a teplé oblečenie opäť nadobúda uplatnenie. Na únavu z výstupu na hrebeň Vám veľmi rýchlo necháva zabudnúť pohľad do údolí pod Vami, na okolité hory a do šírych diaľav. Nejedného môže prepadnúť skrytá túžba mať krídla a užívať si slobodný let spolu s vtákmi, ktoré nad Vami podchvíľou súperia s vetrom, aby sa potom zas ním nechali unášať. Vibramáci dorazili na toto krásne miesto medzi prvými a postupne ich nasledovali jednotlivci aj skupinky turistov z celého Slovenska, ale aj z Čiech, Poľska, Maďarska a z ďalších krajín. Krátku prestávku po dosiahnutí prvej méty na svojej túre využili na uvoľnenie napätých svalov, malé občerstvenie a pokochali sa rozhľadom z vyhliadky vrcholovej stanice lanovky v spoločnosti trojhlavého draka.

Nádherné scenérie slnkom zaliatej krajiny spolu s v diaľke sa hromadiacimi mrakmi nás nenechali dlho odpočívať a pobádali nás v ústrety obdivovaniu nových zákutí a nových pohľadov. Kľukatý chodník hrebeňa Nízkych Tatier ich naozaj poskytuje neúrekom. Pri každom zastavení sa naskytuje iný pohľad, akoby krásou prevyšujúci ten predošlý. Červená značka nás viedla už menej náročnou trajektóriou hrebeňa k našej ďalšej méte, k Ďumbieru. Chodník sa stále viac zaplňoval a pozdravy s milým úsmevom turistov z protismeru, akoby chceli potvrdiť, že sa tešia s nami a že nám doprajú tie krásy, ktoré oni už majú za sebou a nás iba čakajú. Podchvíľou Vás tu prepadne potreba urobiť si fotku. Možno na pamiatku alebo sa pochváliť priateľom, ktorí tu s Vami nemôžu byť, možno pre spomienky v budúcnosti, keď Vám už sily nedovolia sa sem vrátiť. Z Chopku na Ďumbier je to „čo by kameňom dohodil". Ani sme sa nenazdali a stáli sme pri mohutnom dvojkríži na tomto najvyššom bode Nízkych Tatier. Mali sme šťastie, lebo chvíľu po nás tu začalo byť akoby málo miesta a na fotografovanie pri kríži sa vytvoril poradovník. V našom susedstve sa počas občerstvenia v závetrí pridala aj početná skupina z Detvy. V družnej debate o všetkom nechýbala výmena zážitkov, odporúčania a ani pochvaly pre seniorov a malé deti, ktorí neodolali výzve zanechať tu svoju stopu.

Nuž ale v chladnom vetre si treba uchovať zahriatie organizmu, a preto sme sa opäť vydali na trasu k našej poslednej zastávke na chate M.R. Štefánika. Aj obloha sa začala plniť mrakmi, akoby nás chceli upozorniť, že meteorológovia

sa naozaj vo svojej predpovedi nemusia mýliť. Azda najľahší úsek našej trasy nás postupne privádzal z obkľúčenia kameňov a balvanov do kosodreviny. Keď sme si opäť sadali a odkladali ruksaky na vyhliadke horskej chaty Štefánika, uvedomili sme si, že sme sa ani poriadne nezahriali. Pred posledným úsekom treba ešte raz posilniť organizmus skonzumovaním zásob pri čerstvej káve tamojšej reštaurácie a počkať na všetkých členov skupiny. Toto miesto je zaujímavé aj tým, že sa tu stretávajú turisti z rôznych smerov a tváre pred očami sa Vám menia ako na križovatke. Nezamýšľajú sa už nad tým, že chata je raritou nielen z hľadiska jej ťažko dostupnej polohy a že tu stojí už takmer celé storočie (základný kameň bol položený 20.7.1924), berú ju ako neodmysliteľnú súčasť krajiny, akoby sem patrila od vekov. Atmosféru odpočinku a pohody narušil len nosič, ktorý sa zrazu objavil s obdivuhodným nákladom. Vtedy si každý na chvíľu uvedomí, že jedlo, ktoré si objednal a nápoj, ktorý práve pije sem tento človek musel doniesť náročným chodníkom s vytrvalým a tiahlym stúpaním.

Bez nákladu, posilnení a odpočinutí sme sa teda mohli vydať v ústrety poslednému úseku našej túry, po zelenej značke okolo jaskyne mŕtvych netopierov k horskému hotelu Trangoška. Po dažďoch stekajúcou vodou vymletý a kamenistý, neustále klesajúci chodník je len zdanlivo nenáročný. Je treba skoncentrovať pozornosť a opatrne vyberať to najlepšie miesto došlapu. Čím viac do lesa sa človek chodníkom zabára, tým viac je v očakávaní, kedy to už bude miernejšie, kedy sa už dostane úľavy unaveným nohám, kedy sa už ukáže koniec. Lahodné úsmevy uspokojenia, a pekných zážitkov sú konečnou odmenou po dorazení do cieľa. Súčasne evokujú otázky „tak čo si dáme na budúce?". Nečudo, bol to naozaj pekný zážitok, veď Slovensko poskytuje dostatok príležitostí pokochať sa jeho krásami a pookriať na duši. Aj pre mnohých umelcov bola naša krajina inšpiráciou a za všetkých krátky citát z básne Sama Chalúpku, Mor ho!:

„...Krásna zem – jej končiny valný Dunaj vlaží,
a Tatra skalnou hradbou okol nej sa veží:" ...

Pavel Marko

Vlkanovská VIBRAMA v Roháčoch

ONDREJ KALAMÁR: Mojou vodou nad vodou je radosť

Básnik, aforista, glosátor, predovšetkým však človek, ktorý rád rozdáva úsmev. ONDREJ KALAMÁR zo Zvolena však priznáva, že nie vždy v živote mu bolo do úsmevu. O to viac ale zo životných skúseností čerpá dnes a pravidelne sa ľudia pri jeho aforizmoch rozosmejú, ako sa hovorí, na plné ústa. Marcel Páleš do Kalamára „namočil" niekoľko otázok.

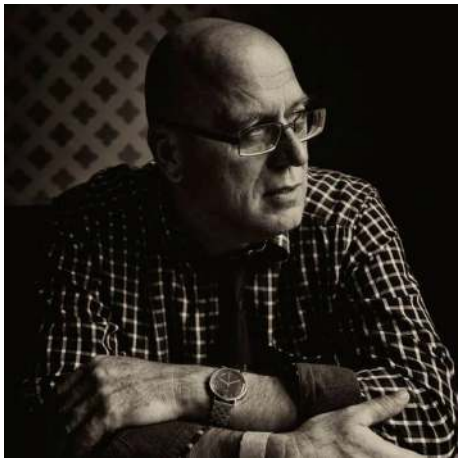
- Ondro, kalamár bol síce kedysi v móde, ale pre mládež súčasnosti sa to pomaly stáva zrejme až archaickou záležitosťou. Našťastie, ty si aktuálny stále. Keď sa však vrátime do tvojich školských čias, nestávalo sa, že sa o tvoje priezvisko tu a tam niekto slovne či inak „obtrel"?

Jasné, že sa to stávalo, lebo kalamár poznal každý, aj keď sa už nepoužíval. A keď na konci školského roka slávnostne recitovali na školskom dvore báseň Kristy Bendovej – Do videnia, pri slohe – dovidenia kalamár – som ja vždy zakričal – na zdár! Ale stáva sa to i teraz, jeden kamarát sa oženil s Kolumbijčankou, prišiel s ňou k nám na návštevu a keď ma predstavil, strašne sa smiala, že: „Ty si Kalamár? Veď ty sa u nás ješ!"

- Priatelia ťa poznajú ako človeka, ktorý neraz vnáša úsmev a navonok aj z ničoho vytvorí príležitosť zasmiať sa. Od spomínaných školských čias sa už u teba čo-to zomlelo, na druhej strane sme školákmi neustále. Je tvoja životná cesta taká ako tvoje viaceré aforizmy? Je teda úsmevná? Alebo prišli aj okamihy, ktoré ti úsmev brali, ale na druhej strane, vďaka nim dnes často úsmev rozdávaš...?

Je starou pravdou, že najsmutnejšími ľuďmi bývajú často klauni a niečo pravdy na tom bude. Ničí život nie je len prechádzkou ružovou záhradou, každý má svoje vzostupy i pády a aj svoje chyby. Ale keby som mal povedať, čo vo svojom živote ľutujem, odpoviem – nič. Pretože všetko, čo mi život priniesol, ma formovalo a dostalo tam, kde dnes som. Vrátane mojich chýb, zlyhaní a omylov. A čo sa týka rozdávania samotného, jeden z mojich aforizmov je: Skutočne máme len to, čo rozdáme. Smiech považujem za jednu z najdôležitejších vecí, ktoré si môžeme dať – aj keď to vlastne vôbec nie je vec. Takže keď ho rozdávam, tak ho súčasne aj dostávam.

- Už som spomenul slovo aforizmus, ale nie každý čitateľ pozná význam tohto slova. Tvoj aforistický kolega a kamarát Ľudovít Majer hovorí, že aforisti sú akoby leniví spisovatelia. Čím sú podľa teba aforisti iní od spisovateľov, ktorí sa venujú výhradne próze alebo poézii.

Ľudova definícia je definíciou pravého aforistu. Pravdou je, že úlohou aforistu je povedať čo možno najviac za pomoci čo možno najmenej slov a to ešte podľa možnosti tak, aby to bolo smiešne. Majstrami v tvorbe krátkych literárnych útvarov sú ázijské národy. Napríklad v Číne existuje literárny žáner mikropoviedok presne na desať slov a každoročne máva veľmi prestížnu celoštátnu súťaž. Kedysi v osemdesiatych rokoch vyhrala jeden ročník táto: Jeden poľovník, dva tigre. Jeden poľovník, jeden tiger. Jeden tiger.

- Ešte si dovolím namočiť sa do tvojho priezviska. Poznáš totiž aj časy, keď počítače samozrejmosťou neboli a písalo sa predovšetkým perom do zápisníkov a podobne. Čím a do čoho najradšej píšeš dnes?

No samozrejme že husacím brkom namočeným v kalamári do atramentu a na pergamen. Ale keďže nič z toho nemám, tak len tak prozaicky – do „notbúka".

- O spisovateľoch sa hovorí, že často sú myšlienkami uletení, resp. odletení. Stáva sa ti to, že sa prichytíš, ako si fyzicky síce prítomný, ale duchom sa nachádzaš v úplne inej sfére? A čo na to okolie?

No že či! A najčastejšie na to príde moja Janka, ktorú ide poraziť z toho, že mi niečo rozpráva, je prisviedčam, niekedy dokonca aj odpovedám, ale okamžite si vôbec nič z toho nepamätám.

- Ktoré z prečítaných kníh v poslednom období ťa zaujali? A vôbec, čítaš často?

Čítam často a rád a to dokonca aj knihy iných autorov. Veľmi ma napríklad zaujala, ba priam očarila, kniha môjho priateľa Daniela Heviera Tajné dejiny bielej kaligrafie. Ale čítam aj množstvo poézie, napríklad Adresa dočasného pobytu od výborného českého básnika Aloise Marhoula.

- Žiješ vo Zvolene, neraz ťa však čitatelia stretnú aj v Banskej Bystrici. Ktoré miesta z tohto, pre teba domáceho, kúta Slovenska máš najradšej?

Určite mám veľmi rád Pustý hrad. Rád tam chodím a rád tam vodím aj priateľov, ako napríklad vlani manželov Feldekovcov. V Banskej Bystrici zasa milujem námestie SNP, pretože musím, aj keď nerád, priznať, že to zvolenské sa mu atmosférou ani zďaleka nevyrovná. A potom medzi moje lásky patria aj Poľana a Malachov

- Viem, že táto otázka často odpoveď nemá, ale predsa... V čom vidíš zmysel života?

Stará konfuciovská múdrosť hovorí – hľadáš cieľ? Cesta je cieľ. Tak je to aj so životom a jeho zmyslom, pretože jeho cieľom je vlastne zánik a preto je jeho zmyslom len cesta.

- S legendárnym Jožom Urbanom, ktorý je okrem iného autorom viacerých piesňových textov, z ktorých sa stali hity, ťa spájalo priateľstvo. Jožo je aj autorom textu piesne Voda, čo ma drží nad vodou. Čo je pre teba tou vodou, ktorá ťa drží nad vodou?

To je skutočne veľmi silný a nadčasový text, ale tou mojou vodou nad vodou je radosť. Áno, radosť, pretože len ten, kto má radosť zo života, dokáže ju dať aj iným. A len keď ju dokáže dať, tak ju skutočne má, ako som vysvetlil už skôr.

- Na záver doprajme čitateľom ochutnávku z tvojej tvorby. Trebárs zo spomínaných aforizmov.

Mal také protichodné myšlienky, až sa mu navzájom pozabíjali.

Bolel ma zub. A tak som mu povedal: Vypadni!

Pred smrťou poprosím o posledné pomaznanie.

Rád dávam slovám iný rozmar.

Múdrejší ustúpi, ale hlupák to aj tak nepochopí...

Ten, kto dobehne posledný, dobehne všetkých!

Kto nevie plávať, mal by sa vedieť aspoň topiť.

Čo by som dal za to, keby som mal za to čo dať.

Pripravil: Marcel Páleš
Foto: Zuzana Martinková

VELKANOVO
Katka a Barča

Leto, obdobie plné slnka, oddychu a dovoleniek je preč. Ani sme sa nenazdali a nastáva ročné obdobie, ktoré hýri všetkými možnými farbami. Školákom sa opäť začal školský rok, na záhradách zbierame plody svojej ťažkej práce.
Jeseň, to sú nielen farby, ale aj rozmanité chute a vône. Jablká, hrušky, slivky, škorica, tekvica a iné jesenné plody. Toto všetko v nás evokuje jeseň. Preto sme sa rozhodli pri našich receptoch použiť práve tieto chutné jesenné plody. Nechajte sa inšpirovať.

Katka a Barča

Alsaský jablkový koláč

Cesto: 300 g hladká múka, 200 g maslo, 100 g práškový cukor, 2 ks vanilkový cukor, 1 ČL prášok do pečiva, štipka soľ, kôra z jedného citróna, 1 ks žĺtok, 1 PL mlieko

Plnka: 6 ks menšie jablká, 2 ks vajcia, 2 ks žĺtok, 80 g práškový cukor, 2 PL vanilkový puding prášok, 250 ml smotana na šľahanie, kôra z jedného citróna

Postup: zo surovín si vymiesime krehké cesto, ktoré dáme do chladničky na cca 30 min. 2. Medzi tým si očistíme jablká, rozrežeme na polovicu a opatrne vyrežeme jadrovníky. Zvrchu si jablká narežeme na pásiky ale nedorežeme až dospodu. Formu, podľa možnosti okrúhlu o priemere cca 28-30 cm si vymažeme maslom. Schladené cesto si rozvaľkáme na približný kruh a preložíme do formy a roztlačíme ho až po horný okraj. Narezané jablká si rezom dole naukladáme na cesto a "oblejeme" ich plnkou, ktorú sme si pripravili rozšľahaním surovín (vajcia, žĺtky, cukor, pudingový prášok, smotana na šľahanie, kôra z citróna). Dáme piecť do vyhriatej rúry na 160°C a pečieme cca 60 min. Upečený koláč necháme dobre vychladnúť, posypeme práškovým cukrom a podávame.

Babkin jablkový koláč

Cesto: 400 g hladká múka, 250 g hera, 70 g práškový cukor, ½ ks prášok do pečiva, 2 PL kyslej smotany, 2 ks vajcia

Plnka: 1 kg nastrúhané jablká, 1 ks vanilkový cukor, kryštálový cukor podľa chuti, škorica

Postup: zo surovín spracujeme cesto a rozdelíme ho na dva rovnaké diely, jeden diel vyvaľkáme a prenesieme valčekom na maslom pomastený a múkou vysypaný plech. Na cesto dáme nastrúhané jablká, posypeme vanilkovým a kryštálovým cukrom a škoricou. Na jablká dáme druhý diel vyvaľkaného cesta, popicháme vidličkou a dáme upiecť do rozohriatej rúry na 180 °C, až kým koláč nechytí ružovkastý nádych. Po upečení a vychladnutí posypeme práškovým cukrom.

Špaldové mrkváčiky so slivkovým lekvárom

Cesto: 200 g špaldová hladká múka, 200 g nastrúhaná mrkva, 100 g masla, 2 ČL citrónová šťava, 1 ČL prášok do pečiva

Plnka: slivkový lekvár

Postup: zo surovín spracuje jemne lepivé cesto, ktoré zabalíme do potravinovej fólie a dáme do chladničky na 30 min. Cesto vyberieme, vyvaľkáme na tenko. Formičkou vykrojíme z cesta kolieska, na každé dáme cca 1 lyžičku slivkového lekváru, prehneme napoly a poriadne stlačíme vidličkou všetky okraje (do poručujeme použiť formičku na pirohy). Prenesieme na plech vystlaný papierom na pečenie a pečieme doružova pri 180°C.

Krémová tekvicová polievka

Suroviny: 1 kg tekvice Hokkaido, 1 ks mrkva, 1 ks cibuľa, 2 strúčiky cesnaku, olivový olej, 3 poháre kuracieho vývaru, soľ, korenie, kyslá smotana, tekvicové semienka

Postup: tekvicu ošúpeme, odstránime semienka, nakrájame na kúsky. Mrkvu, cibuľu a cesnak ošúpeme a nakrájame na menšie kúsky. Všetky prísady restujeme v hrnci na troche olivového oleja, potom zeleninu zalejeme vývarom a varíme domäkka. Na záver polievku rozmixujeme dohladka, ochutíme soľou, korením, kto má rád môže pridať štipľavú papričku. Pred podávaním ozdobíme lyžicou kyslej smotany a opraženými tekvicovými semienkami.

Barčin čokokoláčik

Prísady na 9 ks muffinov alebo tortičku s priemerom 18 cm(menšia tortová forma)

Suroviny: 3 vajíčka, 2 PL kakaa, 125 g masla, 2 PL medu/javorový sirup, 170 g vysokopercentnej čokolády (ale kľudne môžeme použiť aj čokoládu na varenie), malinový lekvár (alebo iný podľa chuti – ríbezľový, jahodový)

Postup: Vajíčka ručným mixérom vyšľaháme s medom/javorovým sirupom do penista. Keď sú vajíčka vyšľahané pridáme kakao a opäť premiešame. Medzičasom si zapneme rúru na 180 stupňov a necháme ju predhriať. Vo vodnom kúpeli si rozpustíme 100 g čokolády s 75g masla do hladka. Takto rozpustenú čokoládu prídáme do vajíčkovej zmesi a premiešame, kým sa nám hmota nespojí. Pozor teraz už miešame len zľahka lyžicou alebo vareškou. Takto vzniknutú zmes vylejeme do papierom na pečenie vystlanej tortovej formy alebo do muffinovej formy s košíčkami. Pečieme približne 25 – 40 minút. Závisí od formy a rúry. Samozrejm kontrolujeme špáratkom alebo špajdlou, či už je cesto hotové. Po upeční potrieme lekvárom a polejeme druhou časťou čokolády, ktorú sme si rozpustili. Najlepšie koláčik chutí ihneď po upečení, ešte kým je čokoláda tekutá a koláčik teplý.

Slaný tekvicový koláč

Cesto: 1 stredná tekvica (môže byť cuketa, patizón), 5 ks vajcia, ¼ hrnčeka olej, 100 g strúhaný syr, 200 g jemná saláma, 3 strúčiky cesnaku, 1 hrnček hladká múka, 1 ks prášok do pečiva, soľ, korenie

Postup: tekvicu si očistíme, nastrúhame, pridáme vajcia, nastrúhaný syr a jemnú salámu, prelisovaný cesnak, múku, olej, prášok do pečiva, ochutíme soľou a korením. Vylejeme na vymastený a múkou vysypaný plech a pečieme pri 180°C asi 40 min.

Jesenná dekorácia

Súťaž

Aby sme spestrili našu rubriku, rozhodli sme sa vymyslieť súťaž

o NAJKRAJŠIU TEKVICU.

V termíne od 23.10.2017 do 31.10.2017 prineste svoju vydekorovanú tekvičku k nám na Obecný úrad. Urobíme si výstavu tekvičiek a hlavnou výhrou tejto súťaže bude nami upečený koláčik a zaujímavá cena.

Tešíme sa na Vaše výtvory!

Katka a Barča

Prechádzka vlkanovským chotárom

Prvá septembrová sobota bola už šiesty krát dňom konania Prechádzky vlkanovským chotárom. Akcie, ktorá ani tentokrát nezabudla na svoj podtext – neformálne pripomenutie výročia SNP.
Už ranné stretnutie pred obecným úradom dávalo tušiť možnosť príjemne prežitého dňa. Usmievavé tváre, v každom batohu zjavne dostatok dobrej nálady a počasie priam ideálne. Na úvod pár slov, privítanie účastníkov, spoločné foto a ide sa na to. Na trasu prechádzky sa tento rok vydalo 53 turistov všetkých vekových kategórií, od detí školou povinných, až po tých, ktorí si aj takto spríjemňujú roky zaslúženého odpočinku. Tempo samozrejme vychádzkové, nezabúdame na pravidelné zastávky na oddych a občerstvenie. Cestou sa vytvárajú menšie, či väčšie skupinky, ktoré sa rôzne miešajú, podľa toho, komu práve vyhovuje aké tempo, alebo téma rozhovoru. A prebralo sa toho ako vždy naozaj veľa, témy veselé, aj vážne, od prichádzajúceho školského roku, snáď až po kvantovú fyziku. Ako to už pri takýchto akciách býva, vždy sa nájde niekoľko účastníkov, ktorý dokážu udržať dobrú náladu a smiech na celej trase, aj keď niekoho práve rozbolí koleno, urobí sa otlak, prípadne uštipne osa. Tí samozrejme ani teraz nesklamali. Po trase sme sa pár krát zastavili, aby sme si uvedomili, odkiaľ kam až siaha náš chotár, pozreli, čo všetko sa dá vidieť z jeho najvyšších miest a pripomenuli si názvy miestnych častí.

Kde-tu som cestou započul nesmelú, či hlasnejšiu otázku: Bude opekačka? Budú špekačky? Samozrejme, zlatý klinec nesmel ani tento rok chýbať. Ohnisko, ražne aj špekačky pripravené, na každom turistovi už bolo len opiecť a naservírovať si to podľa vlastnej chuti. Vzhľadom na počet účastníkov a kapacitu ohniska musel niekto čakať dlhšie, kým sa uvoľní miesto na opekanie, ale snáď to nikomu nevadilo. Hlavne, keď nám naše gazdinky vyplnili čas ochutnávkou svojich sladkých a slaných dobrôt, no a chlapi zase po svojom.
Na záver ešte pár slov, uhasiť oheň, zísť do dediny a už sa pomaly rozchádzame.

Ešte raz ďakujem všetkým, ktorí svojou účasťou prispeli k výbornej atmosfére tohtoročnej Prechádzky, a už teraz sa teším a pozývam na ďalší ročník.

Postrehy spoza plota

Pes – kamarát, priateľ, spoločník, miláčik rodiny, utešiteľ.....to všetko sú a ešte iné prívlastky, ktoré si majitelia psov vybavia v mysli. Dávame im všetku svoju lásku, opateru, starostlivosť. Vytvárame prostredie, aby sa čo najlepšie cítili v našej spoločnosti. Venujeme im svoj čas a keď treba i nemalé financie. Chodíme s nimi na prechádzky. Krátke, dlhé, rekreačné i tréningové. Prechádzky – zaužívaný výraz – venčenie. Okrem nášho relaxu je to i dunčova potreba. Výsledkom tejto potreby sú hnedé kôpky na tráve, ceste, chodníku....
Keď som sa prisťahovala do Vlkanovej, chodila som sa prechádzať s naším Dodom pod Skalicu. Nechápala som, prečo ma domáci, obrábajúci svoje pozemky, sledovali pátravým pohľadom. Neskôr som zmenila trasu. S Dodom, ale i bez neho som využívala na relax „ horný a dolný chodník“ popri Hrone. Neraz zadumaná, rozoberajúc prežitý deň, som si domov priniesla „hnedý darček“.
Opakovane nahnevaná, rozhorčená som rozmýšľala, či sa to nestáva aj tým, ktorí chodia venčiť do prírody svojich psov zámerne.
Možnože si majitelia myslia, že tam, popri Hrone, v prírode ich to trápiť nemusí. A možno si dodnes myslia, že kôpky sa čarovne, behom noci stratia. Odvšadiaľ.
Ale čo si myslieť o majiteľoch, keď ich miláčik urobí „hnedú kôpku“, pred bránou ich suseda, blízkeho či vzdialeného. A namiesto toho, aby vybrali z vrecka igelitové vrecúško a odpratali exkrementy, zdúchnu, vyparia sa ako dym a ešte sa poobzerajú, či ich nikto nevidí. Ale ich „darček“ ostal.
Ak si majitelia psov a psíkov neuvedomia to známe – nerob druhým to, čo nechceš, aby robili tebe – môžem sa ja, či tí, ktorí sa opakovane stretávajú s touto nepríjemnou situáciou, len pohoršovať, krútiť hlavou a priať si, aby sa podobná nepríjemnosť stala aj venčiacim majiteľom. A to nie je nič nereálne. Majiteľov venčiacich svojich miláčikov pribúda. Snáď potom pochopia, aby si po svojom psovi odpratali „hnedé kôpky“, ktoré zanechajú na chodníkoch, trávnikoch, cestách a cestičkách, ostredkoch ,frekventovaných miestach alebo pred plotom.
Samozrejme, nemôžem zovšeobecňovať. Nájdu sa aj slušní „venčitelia“.
Obec nainštalovala na rôznych miestach v obci zberné nádoby na exkrementy. Platitelia dane za psíka si môžu na úrade vyzdvihnúť rukavice z PVC, aby bola manipulácia so psím odpadom zdravotne bezpečnejšia.
Prečo by sme mali dbať na čistotu prostredia a riešiť odpad po našom psíkovi? Nielen preto, aby sme nestrpčovali život ľuďom z okolia, či rodičom malých detí, ktoré všetko chytajú do ručičiek, ale čo je horšie, dávajú si nájdené „poklady“ priamo do úst, ale aj preto, aby sme sa správali ekologicky – chránili životné prostredie. Vedeli ste, že agentúra ochrany životného prostredia USA (EPA) klasifikuje psí odpad v rovnakej kategórii ako aj ropné škvrny? Teda je rovnako považovaný za znečisťujúcu látku.
Na webe som si prečítala: Odhaduje sa, že 1 gram psieho odpadu môže obsahovať 23 miliónov fekálnych koliformných baktérií, o ktorých je známe, že spôsobujú kŕče, hnačky, črevné ochorenia a vážne ochorenia obličiek u ľudí. Môže taktiež spôsobovať kampylobakteriózu, e. coli, giardiu, parvovirózu, pásomnice, škrkavky, salmonelu či kokcídie. Psí odpad taktiež kontaminuje vodu, čo je nebezpečné pre ryby a iné voľne žijúce živočíchy. Bolo preukázateľné, že 20-30% baktérií v náhodných vzorkách vody pochádzali práve zo psieho odpadu.

Z uvedeného vyplýva, ak nezdvihneš „hnedú kôpku“ zo zeme, spôsobíš tým, že niektoré z týchto baktérií sa môžu udržiavať v pôde celé roky! A čo je horšie, môžeš spôsobiť zdravotnú ujmu druhým, nič netušiacim, ale seba vôbec nevynímajúc.
Zákonom č. 282/2002 Z. z. a jeho novelizáciou sa upravujú niektoré podmienky držania psov. Medzi ne patrí aj povinnosť výkaly bezprostredne odstrániť z verejných priestranstiev. Pokiaľ tak majiteľ neurobí, dopúšťa sa priestupku.
A čo s prostredím okolo Hrona, Skalice, lúk, prírodných priestranstiev? Nuž, to je už len otázka nášho vnútorného presvedčenia, morálky a mravnosti.
A tak si prajem a nielen ja: „Prosím, vážení majitelia psov, pri svojich potulkách po blízkom okolí, či prechádzkach dedinou myslite na svojich priateľov, susedov, psíčkarov, či rodiny s deťmi. Majte vždy pri sebe igelitové vrecúško.“
Čo dodať na záver. Už viem, aký bol dôvod pátravých pohľadov majiteľov pôdy pod Skalicou.

Autor: Tatiana Čellárová

Kniha o Vlkanovej

Tohtoročný Deň obce Vlkanová, ktorý sa konal 5. augusta 2017, bol významný o to viac, že sme spolu verejne krstili prvú knihu o obci Vlkanová rukou Janka Kurica. Krst prebehol symbolicky - vodou z Hrona, ktorá „preteká" v podobe umeleckého slova celou knihou. Konal sa za účasti tých, ktorí sa podieľali na jej vzniku. Zozbierali materiály v podobe poznatkov odborníkov, spomienok pamätníkov, slova ľudí bývajúcich v obci, či fotografií z rodinných albumov. Kniha je pozoruhodne graficky spracovaná. Krásne zábery prírodného prostredia, ktoré tvoria súčasť bližšieho či vzdialenejšieho okolia, podčiarkujú jej umelecký dojem.

Čo bolo podnetom pre vznik knihy?

Mali sme jediný cieľ, zachovať dedičstvo otcov. Lebo, ako národ dáva o sebe vedieť slovom a písmom, tak obec knihou. Chceli sme zachytiť myšlienky, spomienky na časy, keď sa obec budovala, zmapovať udalosti, keď Hron naháňal ľuďom strach, keď sa budoval závod, stavali sa domy a ľudia žili a žijú nielen prácou, ale i spoločenským, družným životom.

Bol najvyšší čas, pretože mnohí, čo nám mohli a mali čo povedať, vyrozprávať - odišli. Uvedomili sme si, že roky pribúdajú a síl ubúda tým, čo majú ešte čo povedať o časoch nedávno minulých. Nechceli sme, aby všetko upadlo do zabudnutia spolu s odchádzajúcou generáciou, ktorá „kreslila" podobu dnešnej dediny, pretvárala ju, aby sa v nej žilo lepšie súčasníkom.

Myšlienka, napísať knihu o obci bol starší. Zaoberali sa ňou i predchádzajúce zastupiteľstvá. Od myšlienky k samotnej realizácii viedla dlhá cesta a tento zámer sa podarilo naplniť až teraz, v roku 2017. Hľadali sa ľudia, odborníci, ktorí sú znalí v tejto oblasti. Ponuky boli rôzne. Z ponúk vzišla voľba. Starosta obce Ľubomír Longauer predložil zastupiteľstvu návrh projektu. Aj VUC B. Bystrica bolo naklonené myšlienke finančne podporiť projekt. Avšak, keď si starosta myslel, že už nič nestojí v ceste zrodeniu knihy, prišla prekážka v podobe odstúpenia autorky od realizácie.

Čo teraz? Stáli sme pred závažným rozhodnutím. Financie na vydanie knihy boli limitované termínom. Času bolo málo. Pôvodná autorka nám na znak ospravedlnenia poskytla osnovu. Od VUC sme mali prísľub, že ešte pozhovejú, keďže sa vyskytli vážne prekážky. V januári 2017 sme sa pustili do práce. Kronika obce, ktorá by mapovala staršie obdobia a veľmi by nám pomohla, sa v obci nezachovala. Niet jej. Hoci sme sa pýtali, pátrali po jej osude. Je len novodobá kronika. A tak sme chodili po ľuďoch, aj opakovane, zisťovali, spresňovali dávno zabudnuté, dávali podľa možností do súladu jednotlivé spomienky, zapisovali, na poslednú chvíľu opravovali.

Po vydaní knihy určite mnohým čitateľom skrsli myšlienky, čo všetko by v knihe ešte mohlo byť, čo ešte chýba, čo si pamätajú inak, ako je zaznamenané...
V závere knihy, keďže autori očakávali i takúto reakciu, je napísané:

Ak sa niekomu zdá, že v tejto knihe niečo chýba, možno to odplávalo dolu Hronom niekam ďaleko do mora. A možno časom, ako kvapky dažďa, objaví sa tu znovu. Aby mohlo byť zaznamenané na iných stránkach NOVEJ knihy.

A nielen takéto myšlienky prebehli hlavami starousadlíkov. Objavili i niektoré nepresnosti. Mrzí nás to. Preto využívame i tento priestor, aby sme omyly napravili, zaarchivovali pre budúcich autorov - pokračovateľov ďalšieho vydania knihy o Vlkanovej, ktorí by uviedli už správne informácie.

Výzva o poskytnutie fotografickej dokumentácie a spomienok prebiehala už dva roky prostredníctvom novín či na zastupiteľstve. Pri získavaní fotografií z rodinných albumov sa na fotky zapisovali mená ich majiteľov a to vtedy, pokiaľ si ich osobne prevzali zostavovatelia knihy. Na niektorých donesených fotografiách ich majitelia neboli uvedení. A tak sa stalo, že týchto majiteľov fotografií sme neuviedli ani do knihy. Ide o rodinu pani Anny a Júliusa Kapustu.
Touto cestou sa rodine Kapustovej ospravedlňujeme.

Pri prepise životopisu do knihy je nesprávne uvedený mesiac narodenia (október) predsedu MNV Ondreja Richtera. Takže správne znenie dátumu narodenia Ondreja Richtera je 4. december 1922. Za vzniknutú chybu sa ospravedlňujeme. Dokonca aj v archívnych zápisoch, kde sme zisťovali jednotlivé obdobia, kedy pôsobili predsedovia MNV, nám predložili mená a dátumy zo zápisníc a my sme ich automaticky prevzali. A tak sa udialo, že v indexe starostov je uvedené iné krstné meno. Namiesto Jozef Mojžita je napísané Juraj Mojžita.

Keď nám ľudia dávali fotky zo svojich rodinných albumov, nie vždy vedeli, kto je na fotografii, až po ich uverejnení v knihe rodina, či známi rozpoznali tváre a mená doplnili. K uverejnenej fotografii na strane 15 s radosťou môžeme doplniť mená odfotených. A tak na strane 15 sú na fotografii odfotení Jozef Antošík s mamou Annou Antošíkovou. Na strane 178 pod fotografiou je nesprávny prepis a namiesto Hotákov má byť správne uvedené prímenie „Motákov".

Pokiaľ čitatelia knihy zistia a vedia doplniť ďalšie biele miesta označené otáznikom, budeme vďační, ak nám informáciu odovzdajú.

Vážení spoluobčania, do schránok ste dostali jeden poukaz na odber knihy o Vlkanovej, ktorý vám umožňuje knihu vyzdvihnúť zadarmo. Život je však taký, niečo niekde položme a nevieme kde. Odrazu si nevieme spomenúť. Nič sa nedeje. Pracovníčky obecného úradu majú pripraveným menný zoznam domácností a doň vždy zaznačia, ktorá domácnosť si knihu prevzala. Takže, ak aj neviete nájsť poukaz, na knihu máte nárok. Príďte si ju prevziať na obecný úrad. Je tu aj možnosť, ak chcete knihu o našej obci podarovať (s potešením môžeme povedať, že je veľa takýchto ľudí), môžete si ju zakúpiť za 10€.

A na záver jeden z odkazov Alexandra Matušku:

„Nič sa nastálo neudrží vo vedomí, v láske a úcte ľudí: taký je zákon života. Ale je aj iný zákon a ten znie, že národu neslobodno žiť len tak zo dňa na deň... Potrebujeme pamäti ako spojiva a mostu, ako podnetu a záväzku, ako hĺbkovej perspektívy a chrbtovej kosti. Ako zázemia a podpalubia, bez ktorého sa ani loď s najskvelejšou palubou nedostane nikam."

Dúfame, že kniha je tým spojivom a mostom, že položila základ pamäti a je naplnením myšlienky nášho rodáka.

Tatiana Čellárová

Z krstu knihy, krstný otec Ján Kuric

Spoločenská RUBRIKA

NARODILI SA

GÁLOVÁ Katarína
FIZOLOVÁ Lejla
KOŠA Ivan

SOBÁŠE

MARŠÁLOVÁ Jozefína a PAVKO Ján
22. 7. 2017 Banská Bystrica
FEHÉROVÁ Elena a POLIAK Miroslav
25. 8. 2017 Banská Bystrica

JUBILEÁ k 7. 9. 2017

LACUŠ Jozef	65 rokov
MALČEK Ján	70 rokov
DANKOVÁ Vlasta	70 rokov
SITÁROVÁ Agnesa	70 rokov
KAPUSTÍK Ján	75 rokov
LEPIEŠOVÁ Irena	81 rokov
TOMÁŠKOVÁ Rozália	82 rokov
KAPUSTOVÁ Anna	85 rokov

Pripravila:
riaditeľka školy Mgr. Drahomíra Kotočová

Skončil nádherný čas prázdnin a dovoleniek. Dúfam, že všetci ste mali možnosť užiť si radostné chvíle v kruhu najbližších, že ste si oddýchli od školských povinností a načerpali nové sily, najmä fyzickú a psychickú pohodu pre úspešné zvládnutie nového školského roka. Počnúc prvým dňom septembra totiž ten pomalý a pokojný rytmus prázdnin a dovoleniek končí a vystrieda ho dlhodobejšie pracovné tempo ako učiteľov, tak aj vás, žiakov a ich rodičov. Rodičia dennodenne zverujú to najcennejšie, svoje deti, do našich rúk. Od učiteľov očakávajú maximálny profesionálny prístup k práci a od školy kvalitnú výchovno-vzdelávaciu činnosť. Som presvedčená o tom, a to určite hovorím aj za svojich kolegov, že máme rovnaký zámer, ktorý je možné docieliť, a to cestou dobrej komunikácie a vzájomnej spolupráce, na ktorú sa všetci tešíme.

DOBRÝ UČITEĽ je ten, ktorý s úsmevom víta ráno deti do školy, má svoj harmonogram dňa, povzbudzuje a oceňuje žiakov, je dirigentom triedy, udržiava poriadok a disciplínu, je reprezentantom ľudských hodnôt. Týmto chcem pripomenúť, aká náročná a namáhavá, no zároveň krásna je naša práca – prajem preto našim pani učiteľkám veľa pozitívnej energie, množstvo pedagogického taktu a odpovedí na zvedavé otázky žiakov.
Keďže najdôležitejšiu súčasť každej školy tvoria žiaci, chcem sa prihovoriť hlavne im. Naša škola vám ponúka množstvo možností nielen v oblasti vzdelávacej, ale aj v oblasti záujmovej činnosti, a to na zdokonaľovanie svojich skrytých talentov, túžob a snov v jazykovej, športovej, kultúrnej, či inej, ktorá vás baví a zaujíma. Osobitne na našej škole vítam našich najmenších – našich prváčikov, ktorí sa po prvýkrát posadili do školských lavíc. Tento školský rok ich nastúpilo 16, a my sme riešili priestorový problém. Keďže počet žiakov vzrástol na 58, aby sme všetkým ročníkom umožnili samostatné vzdelávanie, museli sme dočasne vybudovať priestor pre triedu vo veľkej chodbe školy. Veríme, že to je naozaj len dočasné riešenie, a že sa podarí dokončiť naplánované predsavzatie a projekt obce.
My, učitelia, urobíme všetko preto, aby v našej škole dostali žiaci nielen kvalitné vzdelanie, ale s radosťou otvárali dvere školy a boli hrdí na to, že sú žiakmi práve tejto školy.

Prajem Vám teda všetkým úspešný a šťastný nový školský rok 2017/2018.

9. septembra 2017 sa na ihrisku pri Základnej škole Sitnianska 32 v Banskej Bystrici konali **Otvorené majstrovstvá Banskej Bystrice minihádzaná 2017**, ktoré boli zároveň záverečným turnajom Bystrickej miniligy. Naši žiaci bojovali nie len o víťazstvo v Otvorených majstrovstvách, ale aj o víťazstvo v celoročnej lige banskobystrických škôl.
Otvorených majstrovstiev Banskej Bystrice sa zúčastnili mužstvá ZŠ Sitnianska, ZŠ Moskovská, MHK Bytča, Sokol Bánovce nad Bebravou, HK Kúpele Bojnice, TJ Baník Lehota pod Vtáčnikom a my – ZŠ Vlkanová. Sme veľmi hrdí na všetkých našich malých športovcov, ktorí bojovali s veľkým nasadením a v tejto silnej konkurencii získali krásne 2. miesto. (Lukáš Bais, Matúš Dian, Oliver Dian, Jakub Karkalík, Martin Korytiak, Jakub Kvartek, Filip Lehocký, Petra Šuleková, Rebeka Šuleková, Matej Zelina).
Zároveň ale vybojovali v celoročnej lige banskobystrických škôl bezkonkurenčne nádherné 1. miesto!

Celoročné úsilie pána trénera Borisa Cipova a našich hádzanárov tak úspešne vyvrcholilo zlatom! Poďakovať by sme chceli našim bývalým žiakom, chlapcom, ktorí sú už piataci, a ktorí nám svojim talentom veľmi pomohli toto zlato získať – Matej Zelina, Filip Lehocký, Jakub Karkalík, Lukáš Bais, Martin Korytiak. Prajeme im do budúcnosti veľa ďalších športových úspechov a veríme, že naši terajší žiaci budú aj naďalej úspešne bojovať o dobré športové meno školy.

Prázdniny	Posledný deň vyučovania pred začiatkom prázdnin	Termín prázdnin	Začiatok vyučovania poprázdninách
jesenné	27. október 2017 (piatok)	30. október - 31. október 2017	2. november 2017 (štvrtok)
vianočné	22. december 2017 (piatok)	23. december 2017 - 5. január 2018	8. január 2018 (pondelok)
polročné	1. február 2018 (štvrtok)	2. február 2018 (piatok)	5. február 2018 (pondelok)
jarné (BB, ZA, TN kraj)	16. február 2018 (piatok)	19. február - 23. február 2018	26. február 2018 (pondelok)
jarné (KE, PO kraj)	23. február 2018 (piatok)	26. február - 2. marec 2018	5. marec 2018 (pondelok)
jarné (BA, NR, TT kraj)	2. marec 2018 (piatok)	5. marec - 9. marec 2018	12. marec 2018 (pondelok)
veľkonočné	28. marec 2018 (streda)	29. marec - 3. apríl 2018	4. apríl 2018 (streda)
letné	29. jún 2018 (piatok)	2. júl - 31. august 2018	3. september 2018 (pondelok)

Poklady z našej prírody

Pripravuje Ján Lovčičan

Milí priatelia prírody,

leto je za nami. Bolo aké bolo, mnohí sme si priali, aby viac pršalo, iní boli spokojní s horúčavami, hubári už ani nehovorím – v lese nič a nič! No hodnotenie nechám na Vás.
Dnes si predstavíme „kráľa" našich hôr a tiež jeho „zástupcu" – s ktorými sa môžete stretnúť na prechádzkach po našich lesoch jedinečného stredného Slovenska!

MEDVEĎ HNEDÝ /Ursus Arctos/ je najväčšia európska šelma – nekorunovaný kráľ našich lesov. Žije samotársky, v tichých a ťažko prístupných miestach, kde je dostatok vody a lesných plodov. Živí sa korienkami, plodmi rastlín, mravcami, mrcinami uhynutých zvierat, je to všežravec. Na svoje teritórium potrebuje 20 – 40 km^2, preto staršie medvede vytláčajú mladšie na okraj svojho pôsobenia, ktoré strácajú svoju prirodzenú plachosť, a potravu hľadajú v blízkosti ľudských obydlí – smetiaky, kontajnery, včelie úle, ovocie, ktoré sú im ľahko prístupné. Medveď je zákonom chránený, no bohužiaľ ich premnoženie je dnes už skoro na hranici únosnosti – čo sa týka územia.

Ja som mal „možnosť" sa stretnúť tu vo Vlkanovskom revíri s medvedicou s dvoma mláďatami, koncom júla. Pri prechádzke v lese, v časti nazývanej „Pod Lepieškou" asi 100m od chatiek tam postavených, som sa dostal do nebezpečnej blízkosti medvedice s dvoma mladými. Ona nevedela o mne, ja o jej rodinke, tak som sa dostal asi do vzdialenosti 15 – 20 m, pričom som stúpil na suchý konár a ten ma prezradil. Medvedica vybehla spoza kríka a jediné na čo som sa zmohol bolo len silné – **MACOOO.....** zrazu začala skákať na všetkých štyroch labách a hnala medvieďatá do krovia. Pozrela na mňa a so silným funením a vrčaním sa pobrala za mladými. Som rád, že som zažil, no stačilo len raz, pretože som sa dostal príliš blízko do jej únikovej zóny. Nabudúce budem radšej pozorovať, aspoň zo 100 – 200m vzdialenosti. Sám som si bol na chybe, lebo v lese je treba dať o sebe vedieť, stačí sem – tam klepnúť palicou po stromoch! Ale ako sa vraví – ísť s bubnom na zajace – tak to môžeme sedieť doma na záhrade!

Skutočným „kráľom lesa" v našej oblasti je **JELEŇ LESNÝ** /CERVUS ELAPHUS/. Jeleň obýva rozsiahle lesné oblasti od lužných lesov až horské lesy. Žije spoločensky v čriedach, staré jelene oddelene od laní a mláďat. Najväčším zážitkom pre poľovníkov a milovníkov prírody je bezpochyby jelenia ruja. Prebieha od konca augusta do októbra. Kto toto nezažil – prišiel o nezabudnuteľné zážitky, to mi potvrdia všetci poľovníci. Počas ruje dochádza k zápasom o stádo laní. Je to ozaj nezabudnuteľný zážitok.

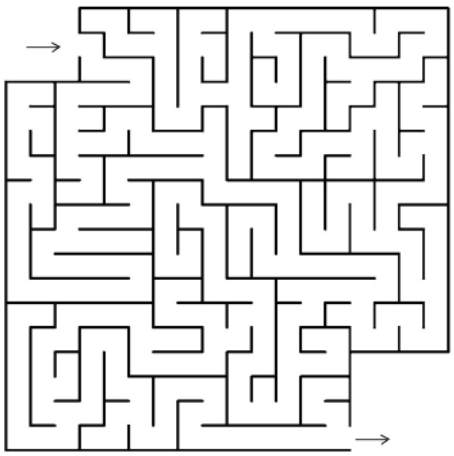

Ďalší „parohač", ktorý sa podobá na jeleňa, je zo skupiny hmyzu. Je to náš najväčší chrobák **ROHÁČ VEĽKÝ** /Lacanus cervus/. Žije hlavne v starých dubových lesoch, trávi odumierajúce drevo a tak urýchľuje kolobeh organických látok v prírode. Veľká škoda, že s výrubom starých stromov – hlavne dubov – sa tento skvost z našich lesov stráca. Vo Vlkanovej sa pred niekoľkými desiatkami rokov vyskytoval v dosť hojnom počte v dubovom poraste nad cintorínom a časti nad Skalicou. Mohli ste ich tam vidieť a nájsť vždy niekoľko desiatok jedincov. Po výrube starých stromov prišli o svoje teritórium. Ich vývoj trvá od vajíčka až po dospelého jedinca 3 – 5 rokov. Škoda, že po tak dlhom vývoji chrobáky žijú len niekoľko týždňov. Samček po spárení hynie. Samička až po nakladení vajíčok. Roháč veľký je zákonom prísne chránený! Snažme sa uchovať tento jedinečný skvost našej prírody aj ďalším generáciám zabránením bezhlavým výrubom starých stromov, ktoré sú ich životom!

Motto: ŽI A NECHAJ ŽIŤ!

Hlavolamy pre deti

ZASMEJMESA

Zídu sa všetky zvieratká z džungle a lev hovorí:
„Pôjdeme na výlet."
„Pôjdeme na výlet", zopakuje žaba.
„Zbaľte si veľa jedla a pitia." – hovorí lev.
„Zbaľte si veľa jedla a pitia", opakuje žaba.
Lev sa už nahnevá a vraví:
„To zelené zviera s veľkou papuľou nikam nepôjde!"
A žaba na to:
„Chudák krokodíl, a ten sa taaak tešil!"

Obyvatelia obce a majitelia nehnuteľností v obci môžu využiť riadkovú inzerciu v novinách v rozsahu 20 slov BEZPLATNE.

INZERCIA

Poplatky za zverejnenie oznamov, inzercie a reklamy v novinách:

Plošná inzercia:
1 strana formát A4 .....40,00 EUR
½ strany formát A4 .....20,00 EUR
¼ strany formát A4 .....10,00 EUR
⅛ strany formát A4 ....5,00 EUR

Pripomenutie si vášho výročia, životnej udalosti, či spomienky na blízku osobu tlačovou formou požiadajte na e-mail adrese: obec@vlkanová.sk alebo osobne na OcÚ.

Vlkanovčan, Vydáva OcÚ Vlkanová, Matuškova 53, Vlkanová 976 31, tel./fax: +421 48 418 83 88, e-mail: obec@vlkanova.sk, Redakčná rada: Ing. Juraj Kotoč - šéfredaktor, Mgr. Tatiana Čellárová, Mgr. Drahomíra Kotočová, Neprešlo jazykovou úpravou, Tlač: OcÚ, Náklad: 400 ks, Občasník, Nepredajné - ISSN 1339-6935 - www.vlkanová.sk